

Пташина елегія

Іван Малкович

із нас одні лиш діти
найближчі до пташок
і янголів брати

вони й літати ще не розучились
ще пурхають нівроку
ще в їхніх голосах відчутне щебетання

ти ж пам'ятаєш загадкову пристрасть
усіх дітей: померлих пташечок
у землю заривати й лаштувати

благенький хрестик пташці в узголів'ї
(немовби в грудочці замерзлої пташини
вони свою пташиність вже хоронять)

а пригадай розширені зіниці
і ті — напів'обличчя — очі повні туску
за пташкою — чи ж не тоді в дітей

вщухає шал жорстокості — і ніжність
раптово й млосно впорскується в те
що зветь душею — ось найвища мить

коли із янгола людина постає
найдосконаліша . . . . .

спитайся друзів а тоді й вони
хай розпитають і тоді на диво
ти усвідомиш скільки на землі

пташиних могилок дитячими руками
насипаних а себто — скільки в світі
заповідалось ніжності!.. скажи-но

куди дівається вона? чом не росте із нами?
чом — кожному — лиш раз

і лиш по жменьці вділено душі

адже всі мулярі — ці мешканці хребтів —
уперто нам вивищують кістки
все вище й вище серце підіймають

(немов би серце бачитиме далі)
лиш цей з роками невситимий сум —
безмежний сум з дитячими очима

що заповзає в нас — повільно але вперто

нам заступає вивітрілу душу —
поповнює її розріджує — й вже сам
володарює тихими серцями

усе сумнішу душу залишаєм
у спадок по собі

самотніші й смутніші
приходять покоління
людей
пташок
дерев